

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era

Estimats diocesans,

En d'altres ocasions, hem fet referència a la complexitat del nostre món. Hi ha situacions que ni el millor guionista seria capaç d'imaginar. Els problemes existeixen, han existit i seguiran existint. Cadascun d'ells pot ser motiu de creixement, perquè ho són, encara que ens deixin el cos nafrat. Però, atenció! Els problemes no cal anar-los a buscar: «qui no vulgui pols, que no vagi a l'era».

Com ha d'afrontar un missioner les dificultats? Hauríem d'especificar de quina problemàtica es tracta, però, dit en un sentit genèric, què cal tenir en compte quan un comença la missió? Quins criteris validen els nostres plantejaments pastorals? És d'allò que us vaig parlar un dia: què vol dir per a nosaltres la paraula «èxit»? De quin triomf parlem els seguidors de Jesús? (Si és que en parlen o n'han de parlar.)

El papa Francesc afirmà que molts cristians feien cara, a vegades, de pomes agres, és a dir, que tenien més cara de Quaresma que de Pasqua. Si ho deia... El cert és que avui la cantarella de la queixa està molt estesa. Tothom ploriqueja per una cosa o per una altra. Hi ha motius, de vegades, molt raonables, però no sempre. No vull pas rebaixar el to d'algunes denúncies de clara injustícia social, però de vegades hi ha laments que no toquen ni quarts ni hores.

Alguns afirmen que la nostra activitat pastoral ha de poder desvetllar un sentit crític. És cert. El fet de pensar és un exercici que s'ha de fer sempre, especialment quan ens trobem amb dificultats. L'«èxit», doncs, té molts matisos. Cal promoure escenaris on poder repensar, perquè al costat de la bonança de l'èxit descobrim que la vida cristiana passa pel sedàs de la creu, cada dia. Amb tot —i això és molt important!—, una vida espiritual saludable no cerca la creu, sinó que l'accepta. Això és el que volia compartir. La creu, és a dir, els revolts complexos de la vida, es descobreixen tal com venen: no els anem a buscar. Sabem que hi són, però no els volem. El perill tant es detecta en aquells que pensen i viuen el cristianisme com un problema continu, i una mena de cursa d'obstacles, com en aquells que s'han tancat en una bombolla idíl·lica i irreal, en un món que no respon a la realitat.

El missioner, doncs, és algú que prega i, sense oblidar les seves arrels, entoma el repte de rellegir la seva vida des de l'òptica de Déu. La pregària és un respir intens i serè de primer ordre. Qualsevol cristià ha de cercar els espais i els moments per fer més fluït el diàleg amb Déu i, per tant, l'escolta atenta de la vida. Pregar ajuda a trobar el rumb i el sentit de cada instant. La pregària ens fa descobrir la proximitat de Déu. El primat de l'oració, si no volem reduir la missió a un pur activisme, és bàsic. A més a més, la pregària ben feta no aïlla el missioner del món ni situa la missió en una esfera estranya, incomprensible. La vida d'oració vol reconduir els laments i queixes en lliçons, lloances i accions de gràcies.

Senzill: hem d'aprendre a ser amants de la pregària. Hauríem d'endinsar-nos en la missió a través de la vessant artística del diàleg amb Déu: Ell ens parla i nosaltres l'escoltem. Així podrem convertir els dolors del fracàs i de la decepció en lliçons de vida. La pregària no ens convidarà mai, si és veritable, a fugir o abandonar la realitat. Algú que tira endavant la seva missió no ho fa amb tristesa ni amb ganes de queixa, sinó confiant plenament en l'amor inesgotable de Déu, perquè ja és ben sabut per tothom que qui no vol pols, no va a l'era.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Quien se mete en la lluvia, se moja

Estimados diocesanos:

En otras ocasiones hemos hecho referencia a la complejidad de nuestro mundo. Hay situaciones que ni el mejor guionista sería capaz de imaginar. Los problemas existen, han existido y seguirán existiendo. Cada uno de ellos puede ser motivo de crecimiento, porque lo son, aunque nos dejen el cuerpo magullado. Pero ¡atención! No hace falta ir a buscar los problemas: «Quien se mete en la lluvia, se moja».

¿Cómo debe afrontar un misionero las dificultades? Habría que especificar de qué problemática se trata, pero, dicho en un sentido general, ¿qué hay que tener en cuenta cuando uno comienza la misión? ¿Qué criterios validan nuestros planteamientos pastorales? Es de aquello de lo que os hablé un día: ¿qué significa para nosotros la palabra «éxito»? ¿De qué triunfo hablamos los seguidores de Jesús? (Si es que hablan de él o deben hablar.)

El papa Francisco afirmó que muchos cristianos ponían a veces cara de vinagre, es decir, que tenían más cara de Cuaresma que de Pascua. Si lo decía... Lo cierto es que hoy la cantinela de la queja está muy extendida. Todo el mundo se lamenta por una cosa u otra. Hay motivos, a veces, muy razonables, pero no siempre. No quiero rebajar el tono de algunas denuncias de clara injusticia social, pero en ocasiones hay lamentos que no vienen a cuento.

Algunos afirman que nuestra actividad pastoral debe ser capaz de despertar un sentido crítico. Es cierto. El hecho de pensar es un ejercicio que debe realizarse siempre, especialmente cuando nos encontramos con dificultades. El «éxito», pues, tiene muchos matices. Es necesario promover escenarios donde poder repensar, porque junto a la bonanza del éxito descubrimos que la vida cristiana pasa por el cedazo de la cruz, cada día. Con todo —¡y esto es muy importante!—, una vida espiritual saludable no busca la cruz, sino que la acepta. Esto es lo que quería compartir. La cruz, es decir, los giros complejos de la vida, se descubren tal como vienen: no los vamos a buscar. Sabemos que están ahí, pero no los queremos. El peligro se detecta tanto en quienes piensan y viven el cristianismo como un problema continuo, una especie de carrera de obstáculos, como en quienes se han encerrado en una burbuja idílica e irreal, en un mundo que no responde a la realidad.

El misionero, pues, es alguien que reza y, sin olvidar sus raíces, asume el reto de releer su vida desde la óptica de Dios. La oración es un respiro intenso y sereno de primer orden. Cualquier cristiano debe buscar los espacios y los momentos para hacer más fluido el diálogo con Dios y, por tanto, la escucha atenta de la vida. Rezar ayuda a encontrar el rumbo y el sentido de cada instante. La oración nos hace descubrir la cercanía de Dios. El primado de la oración, si no queremos reducir la misión a un puro activismo, es fundamental. Además, la oración bien hecha no aísla al misionero del mundo ni sitúa la misión en una esfera extraña, incomprensible. La vida de oración quiere reconducir los lamentos y quejas en lecciones, alabanzas y acciones de gracias. Sencillo: debemos aprender a ser amantes de la oración. Deberíamos adentrarnos en la misión a través de la vertiente artística del diálogo con Dios: Él nos habla y nosotros le escuchamos. Así podremos convertir los dolores del fracaso y de la decepción en lecciones de vida. La oración nunca nos invitará, si es verdadera, a huir o abandonar la realidad. Alguien que saca adelante su misión no lo hace con tristeza ni con ganas de queja, sino confiando plenamente en el amor inagotable de Dios, porque ya es bien sabido por todos que quien se mete en la lluvia, se moja.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida